

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

מהצדיקים יש דרישה לשלימות מוחלטת

פירות וירקות במשקל. לעומת זאת ישנם שעונים מכובדים ויקרים ששוויים מגיע להון תועפות. פעם קיבלתי מתנה חשובה ויקרת ערך מאדם מכובד ועשיר, אשר טרם העניק לי את מתנתו הוא נפנה ואמר לי "בתוך הקופסא הגדולה הזו ישנה מתנה עבור כבוד הרב שליט"א".

כאשר פתחתי את העטיפה הראשונה, נגלתה לעיני עטיפה נוספת, ובעקבותיה עוד עטיפה... כאשר כל אחת מן העטיפות יקרה ובעלת ערך בפני עצמה. עד שהגעתי לקופסא הקטנה והעיקרית, ובתוכה היה שעון "קרט" יקר מאוד הנאמד בסכום של עשרות אלפי דולרים... ובאמת שלא חשבתי לענוד אותו על ידי מפני מראית העין וכי מה יאמרו הבריות מניין לו השעון היקר הזה, ואסור לאדם שיביא את עצמו לידי חשד. לכן ביקשתי ממנו אם יש באפשרותו לאמוד את ערכו הכספי של השעון, ויתרום סכום זה למוסדותינו הקדושים וללומדי תורה.

המתבונן בדבר יראה כי שני השעונים הללו הן הפשוט והן היקר, מורים את אותה השעה. משניהם אפשר להפיק את אותה התועלת ולדעת מה השעה הנכונה, ובכל זאת הבדל עצום ביניהם. השעון היוקרתי עולה על הפשוט עשרת מונים, מפני שההבדל ביניהם הוא בית היוצר שלהם. ככל שהשעון הוא בעל מותג ידוע ומתוצרת של חברה משובחת וטובה, כך עולה חן ערכו וכך גם ערך שווי הכספי, אך אם השעון מיוצר על ידי חברה בלתי מוכרת, פשוטה וחסרת מעמד - הרי שערך תוצרתה הוא בהתאם וכך גם מחיר שעוניה הוא מוזל יותר. נמצא שהכל תלוי באומן שהשעון יוצא מתחת ידו, ככל שהוא מפורסם יותר, כך ערך השעון עולה יותר.

זאת ועוד, ככל שערך של השעון חשוב ושוויו רב, האומן מעוניין שהשעון יורה את השעה בתכלית הדיוק ללא כל שיבוש שהוא, שלא יקדים ושלא יאחר ולו גם בשבריר שנייה, שאם לא כן במה שונה הוא מן השעון הפשוט, הרי שניהם מורים את השעה היעודה. לכן חשיבות השעון מחייבת שעליו להיות מדויק להפליא ובתכלית הדיוק.

ועל דרך זו יובן מדוע הקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט השערה. כי אותם חסידים וקדושים נתקדשו על ידי היוצר כל והאומן שהוא הקב"ה ישתבח שמו לעד. וככל שגדלו ונתעלו בתורה וביראה, הרי שהם נמשלו לאותם שעונים יקרי ערך שלגביהם מבקש היוצר והאומן שהיו הם מדויקים ביותר ללא שום טעות ולו הקלה ביותר, היות ובוזה ניכרת חשיבותם לפי שהם מציגים את השעה בדיוק רב ואף באלפית השנייה.

וכן הוא העניין בצדיקים מחמת שזכו ונתעצמו, והם מבינים את ערכה של התורה הקדושה לאשורה, הקב"ה דורש ומבקש מהם שיתנהגו בתכלית הקדושה ובתכלית הדיוק ללא שום פסול ואף לא שמץ כחוט השערה, כי הם זכו לדרגה זו להבין את עוצמת התורה ואת קדושתה הנשגבה, והם היודעים כי כל רפיון בה ואף רפיון כחוט השערה הפסדו עצום וכביר. על כן דווקא מהם תובע הקב"ה ודורש מבחינה רוחנית יותר ויותר.

כותב רש"י (שם ל"ז ב') "וישב", ביקש יעקב לישוב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף, צדיקים מבקשים לישוב בשלוה. אמר הקב"ה לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא, אלא שמבקשים לישוב בשלוה בעולם הזה, עד כאן. ומדרש זה אומר דרשני; וכי במה חטא יעקב אבינו בזה שביקש מעט שלווה, הרי הוא יעקב אבינו שהיה גיבור מלחמה בתורה הקדושה, ועליו נאמר (בראשית כ"ה כ"ז) "ויעקב איש תם ישב אהלים" וישב באהלה של תורה, לפי שכל חייו היו מקשה אחת של מסירות נפש למען התורה, ומה בכך שביקש לישוב מעט בשלוה?

לא לחינם נטפל שרו של עשיו דווקא ליעקב אבינו ע"ה ולא לשאר האבות הקדושים, מפני שיעקב הוא סמל התורה, ושרו של עשיו יצא להלחם בו כדי להחליש את כוחו שהוא כח התורה. ובא להלחם עימו דווקא בשעות הלילה, לפי שאז בשעות הללו אין האדם לומד תורה כביתר שעות היום, מחמת העייפות השוררת בקרבו, ואין כוחו ורוחו עימו. לכן חשב המלאך שמה בשעות אלו ממעט גם יעקב בעסק התורה ויוכל הוא לנצחו.

אך התורה מעידה, כי גם בשעות הקטנות של הלילה יעקב אבינו יושב ועוסק ומתמיד בתורה בחשק ובמרץ, לכן זכה ונצח במלחמה והדף את שרו של עשיו מעל פניו. וזה שאמר לו המלאך "שלחני כי עלה השחר" (בראשית ל"ב כ"ז) פירושו של דבר שהבין המלאך כי גם הלילה נעשה אצל יעקב כעין השחר, וכמו שבים דרך האדם לעסוק בתורה בצלילות הדעת ובעמל וגיעה - כך גם בלילה עסק יעקב בתורה באותו אופן ובאותה עוצמת ההבנה והעמקות. כי כידוע השחר הוא ממידת החסדים, והלילה ממידת הגבורות. ויעקב אבינו ע"ה בעסק תורתו בלילה, השפיע מן החסדים הנמצאים ביום על הלילה שהוא בבחינת גבורות. כי זהו כוחו של יעקב אבינו "לילה כיום יאיר כחשכה כאורה" מפני שיום ולילה לא פסק פומיה מן התורה הקדושה.

אם כן השאלה מתעצמת. האם מחמת שיעקב אבינו אשר כל חייו היו קודש למען התורה, ביקש לשבת מעט בשלוה, מגיע לו עונש כה גדול וקשה עד כי קפץ עליו רוגזו של יוסף שהיה בן זקוניו, עד כי בכה עליו בכי נורא במשך עשרים ושתים שנה?!

ועוד כותב המדרש שכל אותן השנים לא ישן יעקב אבינו ע"ה על גבי מיטה, אלא על הארץ. וכן שק ואפר הניח על גופו כאבל, ובכל אותן השנים נסתלקה ממנו השכינה. כל כך הרבה צער ועוגמת נפש סבל יעקב אבינו, האם כך היא מנת חלקו של אדם שביקש מעט לישוב בשלוה?

כדי להבין זאת, יש להתבונן במאמר חז"ל (יבמות קכא:) על הפסוק (תהילים נ' ג') "וסביבו נשערה מאוד" מלמד שהקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט השערה, לכאורה מדוע כל כך קשה ועמוק הוא דקדוק הדין עם הצדיקים?

זוכר אני ימים מקדם במרוקו, שהיו מוכרים סוגי שעונים פשוטים לפי משקל. לא הייתה לשעונים אלו חשיבות מרובה, על כן הם נמכרו בזול ובפשטות כשם שמוכרים

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 16:05 | 16:19 | 16:08 | 16:24

מוצאי שבת 17:21 | 17:22 | 17:20 | 17:25

רבינו תם 17:59 | 17:55 | 17:55 | 18:00

הילולא דצדיקיא

- כד - רבי מסעוד שטרית 'בבא סיד'
- כה - רבי אברהם הררי רפול
- כו - רבי אברהם בן דוד הראב"ד
- כח - רבי שלמה סוזין
- כח - רבי חזקיה די סילוא מח"ס 'פרי חדש'
- כט - רבי ישראל פרידמן
- א - רבי יאיר חיים בכרך

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מודים דרבנן

"וישנאו אותו ולא יכלו דברו לשלום".
(בראשית לז. ב.)

מתוך גנותם, מציין רש"י, למדנו שבחם; שלא דיברו אחד בפה ואחד בלב..

חז"ל כבר קבעו ש"כל תלמיד שאין תוכו כבדו - אינו תלמיד חכם. ויש אומרים: נקרא נתעב" (יומא עב:). ועוד אמרו שאחד משלושה שהקב"ה שונאן הוא המדבר אחד בפה ואחד בלב (פסחים ק"ג:).

דרכו של ת"ח הוא להיות אמיתי בדיבורו בכל ענין גם אם אין בזה הפסד לזולת, וכמו שאמרו חז"ל בגמרא (ב"מ כא:): דצורבא מרבנן לא משני במילייהו (ת"ח לא משנה בדיבורו).

חתירתו של הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל לדבוק במדת האמת הייתה ללא סייג, ואף לא ראה כל פחיתות כבוד להודות בטעותו. אופינית לכך היא העובדה שסיפר רבי משה מאיר יאדלר שליט"א (מח"ס 'מאור השבת'):

"באחד ממכתבי הערתי לרבי שלמה זלמן על מה שכתב בענין מסויים ש'במדכ"ל לא כתב כן, כעבור מספר ימים, קיבלתי את תשובתו אלי, בה כתב כהאי לישנא: "אודה ולא אבוש שטעיתי בזה, כי מפורש הוא להיפך". כך, ללא שום התחמקות והתחכמות.

ופעם בעיצומו של אחד משיעוריו שאל רבי שלמה זלמן שאלה ואמר תרוץ. לאחר מכן, אחד מהתלמידים החדשים, שזה עתה עשה את צעדיו הראשונים בישיבה, אמר תירוץ משלו.

חזר רבי שלמה זלמן לעצמו על תרצו של התלמיד הצעיר, ולפתע התבטא בשמחה ואמר: "התירוץ שלך, הוא הרי הרבה יותר טוב

משל"י! והחל משנן את התרוץ החדש של הבחור הצעיר, באזני התלמידים פעמיים ושלוש.

כיוצא בזה מסופר על הצדיק רבי שלמאן מוצפי זצ"ל שהתווכח עם חבריו החכמים על פירוש מאמר בזהר הק'. כל אחד מהמשתתפים הביא ראיות לדבריו.

לאחר שהכיר רבי שלמאן כי הסברו של חברו בזהר הוא הנכון, היה שש וששמח. הוא פנה אליו ואמר לו פעמים רבות: "תודה רבה לך, אני

מודה לך מאד על שהעמדתני על האמת ובזכותך הבנתי את המאמר.

גם בלילה השני עם תחילת השיעור, פנה שוב רבי שלמאן לאותו חכם ואמר לו: "אינך יכול לתאר לעצמך איזו שמחה בלב יש לי על

הבנת המאמר מאתמול, תודה רבה לך..."

מטבע נגד כולסטרוול

המעשה הבא אירע עם המזכיר שלי המלווה אותי במסעותיי השונים, כאשר באחת הפעמים היינו אמורים לנסוע מצרפת לארץ ישראל.

כשעה לפני זמן הטיסה, הגיע המזכיר שלי לשדה התעופה בפריז ולפתע הוא נזכר ששכח בביתו את התרופות החשובות שלו נגד כולסטרוול.

היות ולא ניתן לקנות את התרופות ללא מרשם רופא, שכחה זו גרמה לו לדאגה רבה, שכן כעת לא יוכל ליטול את התרופות עד שישב לביתו בחזרה, ועיכוב זה של מספר ימים בנטילתן עלול לגרום לשיבוש במצבו הבריאותי.

בגלל זמן הטיסה המתקרב לא הייתה כל אפשרות שהמזכיר יחזור לביתו כדי להביא את התרופות ששכח, וכך בעודו חושב מהיכן תצמח ישועתו - הוא הבחין במר ציון סבן ה"ו שהופיע פתאום למולו.

ציון סבן הינו יהודי יקר שעובד את ה' מתוך שמחה וטוב לבב והוא אוהב להדביק את אחיו היהודים בשמחתו השופעת.

מר סבן, ששמח לפגוש את מזכירי, הבחין מיד בפניו המודאגות ושאל אותו מה מטריד אותו והאם יוכל לסייע לו בדבר מה.

המזכיר, שעדיין לא מצא פתרון מעשי לבעייתו סיפר לציון על הבעיה בה הוא נתון בהעדר תרופותיו החשובות.

"מה הבעיה? אני אתן לך מטבע אחד של יורו ואתה תבלע אותו במקום את הכדור שלך!" ענה לו ציון בבדיחות.

המזכיר, שהיה לחוץ מאד ולא היה פנוי באותם רגעים לבדיחות, גער בציון ואמר לו: "ציון, נראה לך שמתאים עכשיו לצחוק?"

אבל ציון לא נרגע מבדיחתו: "נו, הנה אני נותן לך מטבע!" ותוך כדי כך הכניס את ידו לכיסו, נטל מספר מטבעות ולנגד עיניו של המזכיר המופתע הושיט לואת ידו.

המזכיר הביט על ידו של ציון הפתוחה והמושטת לעברו, אולם הפתעתו גברה שבעתיים כשגילה לפתע בין המטבעות - גלולה נגד כולסטרוול!!!

חלום ההילולא

בחודש אדר של אחת השנים הזונתני לבית משפחה מסוימת על מנת לסעוד בחברת בני המשפחה את ארוחת הערב.

בתחילה חשבתי שמדובר בסעודה משפחתית פשוטה וצנועה, אך כשהגעתי לבית המשפחה הבחנתי במניין אנשים במקום. מיד עלה בלבי שמאחר ותאריך אותו היום הוא ז' באדר, יום פטירת משה רבנו ע"ה, ראוי הדבר שסעודה זו תהא סעודת הילולא לזכרו.

הצעתי דבר זה למארחי והם קיבלו את הצעתי בשמחה. כך זכינו כל המסובים להאזין לדברי תורה שנאמרו במקום, עד שלפתע החל אחד המוזמנים לבכות כשנרגע, שאלתי אותו מה גרם לו לבכי זה, והוא השיב לי שזהו בכי של התרגשות, שכן בלילה הקודם הוא חלם שהוא משתתף בסעודת הילולא של משה רבנו ע"ה, והנה כעת התגשם החלום שלו והפך למציאות קיימת.

אין ספק שהיהודי זכה בעצם התגשמות החלום שחלם לתחושת השגחה פרטית מופלאה.

יהודי שעוצם את עיניו מלראות את השגחת ה' המופלאה ומנסה שלא להבחין ביד ה' בדבר - יזלזל בכך בלבד, אך מי שמבטל את עצמו ומאמין בה' יתברך ללא רבב - רואה בפשטות את יד ה' יתברך על כל צעד ושעל.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"כה אמר ה' על שלשה" (עמוס ב. ג.)

הקשר לפרשה: בהפטרה יש רמז למכירת יוסף הצדיק,

ככתוב: "על מכרם בכסף צדיק". כפי שמכירת יוסף מתוארת בפרשתינו.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

מאסר בגין הוצאת דיבה

הנה לפי הידוע מחכמינו זכרונם לברכה, יוסף לא עבד בבית פוטיפר כי אם שנה אחת, ובבית האסורים ישב שתיים עשרה שנה [שנגרש מבית אביו כשהיה בן שבע עשרה, ובעמדו לפני פרעה היה בן שלשים]. ומובא במדרש, שעשר שנים היה ראוי להיות בבית האסורים, על שהוציא דיבה על עשרה אחיו, ועל ידי שאמר לשר המשקים "כי אם זכרתני וגו' והזכרתני" וגו', נגזר עליו עוד שתי שנים.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משחק הסביבון מרמז על מזימת היוונים

הנה המתבונן יתפלא ויתמה, הרי ידוע כי רובו של עם ישראל צעד בדרכם של היוונים וכמעט שהצליחו במזימתם "להשכיחם תורתך" חלילה וחס. והרי מתוך העם היהודי נותרו רק קומץ אנשים נאמנים לה' יתברך ולתורתו. ולכאורה קשה, היאך ייתכן שבתוככי ירושלים, בזמן בית המקדש שהיה בנוי ועומד על תילו, ובעת בה עם ישראל זכו לראות את הכהנים בעבודתם ולוויים בדוכנם, וכל עשרת הניסים שהיו בבית המקדש כיצד יתכן שכל כך הרבה יהודים התייוונו ונשמעו לעצתם של רשעים הללו.

אלא יש לדעת ולהבין מה הייתה שיטת פעולתם של היוונים. הם לא באו לעם ישראל וביקשו מהם לחדול לחלוטין משמירת השבת או ממצוות עיקריות אחרות ויסודות היהדות הנאמנה, אלא באו אליהם בהצעות קטנות ותמימות לכאורה, בדברים קטנים וקלושים, שלכאורה היהודי הפשוט אומר לעצמו - וכי מה רע בכך, הרי מציעים הם מכוני כושר למיניהם וכן סוגי משחקים כאלו ואחרים, אשר אין בהם כל פריצות והוללות, ואין בהם מתום.

ואותם הורים שלא השכילו להבין מה רב הוא המכשול, ישבו כביכול בשלוה ושלחו את בניהם לכל המקומות הללו, שהרי לכאורה לא היה בהם כל פגם ושמץ חיסרון.

אך עליהם היה לדעת, כי נכון אמנם שבעצם המשחק אין איסור, אולם יש לברר ולדעת מיהו המדריך והמורה ומיהו המחנך שבפיקוחו הם משחקים, וכן באיזה סוג של חברה הם נמצאים. האם השקפת עולמו תורנית וטהורה וברוח ישראל, או חלילה לאו. וכאשר עומד מורה ומדריך, והוא יוני ורשע ובעל מידות מגונות והשקפות פסולות, בוודאי שמחדיר הוא את דעותיו הכוזבות בילדים, וכך נגרמת לילדים הרכים השפעה שלילית המסכנת אותם עד כדי עקירת כל ערכי התורה והמצוות עליהם חונכו.

ולפי דעתי זוהי מהות משחק הסביבון שנהוג לשחק בו בחג החנוכה. מטרתו היא לזכור ולהזכיר לנו כי היוונים סיבבו כביכול את השקפת עולמם של היהודים והסיטו אותה מדרך הישר, בדומה לסביבון המתחיל מנקודת מוצא מסוימת, ומסיים במקום אחר.

וכך הם בתחילה באו אליהם בדברים קלים ופועטים שלכאורה אין בהם ממש והציעו לקחת את ילדיהם לפעילויות שונות, שעל פניו נראה כי אין בהם כל רע, וכך החדירו בליבם השקפות בלתי כשרות. והיהודים הפשוטים בתום ליבם לא שתו ליבם למלכות שטמנו להם וישבו בשלוה באומרים "מה בכך, ילדינו קטנים הם" ... ולבסוף נוצר מצב שאותם הורים מסרו נפשם על קדושת ה', אולם מן הילדים הללו הצליחו היוונים לעקור כל זיק של יהדות וכל קירבה לתורה ולמצוות.

וזהו הרמז בנרות שניתן לראותו מאופן ההדלקה. ביום הראשון מדליקים נר אחד, אך ביום השני אין אנו מסתפקים בזה בלבד, אלא מדליקים נר נוסף. וכן לגבי כל שאר הימים הדין הוא בבחינת "מוסיף והולך". הנרות מרמזים שעל האדם לשים ליבו תמיד על דרך חינוכם של בניו בעודם קטנים, ולא ישב בשלוה לומר "כעת קטנים הם" אלא ישקיע בהם בקטנותם וזהו "מוסיף והולך". בתחילה מדליקים נר אחד - אותיות האלף בית, ולאחר מכן פסוקים "תורה ציווה לנו משה" שהם יסוד חיי היהודי. ולאחר מכן תורה, משנה וגמרא עד שנעשים שלמים בידע הרוחני שרכשו, ומכאן ואילך ממשיכים הם בכוחות עצמם על פי מה שחינכם אביהם בקטנותם, ויכולים להנחיל אף לבניהם את כל דברי התורה הזאת.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

כאשר אנו קוראים את פרשיות ספר בראשית, המתארות את חייהם המופלאים של אבותינו הקדושים, אשר כל ימיהם היו קודש לעבודת ד' ולעלייה רוחנית מתמדת, עד שהגיעו לדרגות בלתי נתפסות בקדושה ובקרבת ד', כל אחד מאיתנו בודאי מבקש לחפש אחר דרך לאחוז ולו במקצת בשולי אדרתם הקדושה, בבחינת 'מתי יגיעו מעשי למעשי אבות'.

כמה נפלא איפוא לראות, כי ע"י התחזקות בעניית אמן כראוי, יכול כל אחד לזכות לאותה אריכות ימים מופלאה לה זכו האבות, אריכות ימים אשר מלבד מובנה הפשוט מבטאת שלימות רוחנית, וכפי שמוגדרת היא במדרש - שכל ימינו יהיו שוים לטובה.

בקץ שנת תשל"ט הסתלקו בקיצור ימים ושנים שני אברכים חשובים ממקורביו של בעל ה"שפע חיים", בנסיבות טראגיות: הרה"ח ר'אהרן קריגר והרה"ח ר' משה נחמיה שטרייבל.

אבל כבד ירד על ציבור יראי ה' בכלל ועל קהילת צאנו בנתניה בפרט. הציבור התכנס באבלו וערך חשבון נפש. הכל חיכו למוצא פיו של הרבי מצאנו זיע"א, לדעת על מה עשה ה' ככה, אולם הרבי שתק ולא אמר דבר.

בשבוע שלאחר מכן, עת התאסף קהל החסידים כמידי שבוע ביום חמישי, לשמוע את שיעור החומש רש"י, פתח הרבי את השיעור בפסוק (דברים לב. יט-כ) וַיִּרְא ה' וַיִּנְאָץ מִכַּעַס בְּנֵיו וּבִגְדָיו וַיֹּאמֶר אֶסְתִּירָה פְּנֵי מַהֵם אֲרָאָה מֵה אַחֲרֵיהֶם כִּי דוֹר תִּהְיֶה הַמָּה בָּנִים לֹא אֶמְנוּ בָּם. ומובא בספרי; רבי דוסתאי בן יהודה אומר אל תקרי 'בנים לא אמונו בם' אלא 'לא אמן בם', שלא היו רוצין לענות אמן אחר הנביאים כשמברכין אותם.

'אמן' - המשיך הרבי מנהמת לבו - ראשי תיבות אהרן, משה נחמיה, על שלא נוהרנו בעניית אמן נקטפו מאיתנו אברכים יקרים אלו!

וכתב בספר 'רחמי האב' (אות נ"ו) שיש להזהר מאד בעניית אמן, כי מה יענה ליום פקודה כשישאלוהו למה לא ענית אמן, מה עבודה היא? ועל זה בא הרמז (תהלים פג. יז) 'מלא פניהם קלון' - סופי תיבות אמ"ן. וכמו שהסביר הרב שמשון פינקוס זצ"ל ('נפש שמשון') שיש בכך חסרון בשלימות האדם, אם חסר לאדם אחד מן המסכות שקבעו חכמינו לאמירת דברים שבקדושה - צ' אמנים, ד' קדושות, י' קדישים, ק' ברכות, זה כבר לא צדיק! זה לא ענין של עוד אמן או פחות אמן יש לנו כאן בנין של 'צדיק' - ואם חסר לנו אמן אחד, כל הבנין של הצדיק חסר! כמו שאדם שחסרה לו אצבע אחת, הוא לא אדם פחות אצבע - אלא כל שלימות האדם חסרה כאן!

לעורר את כח האמן

ולסיום, רעיון נפלא שמובא בשמו של כ"ק האדמו"ר רבי דוד אבוחצירא שליט"א: מידי בוקר אנו אומרים בברכת התורה "ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו כולנו יודעי שמך". ולכאורה מדוע אנו מזכירים כאן דווקא את הכינוי "צאצאינו וצאצאי צאצאינו" ולא זרעינו וזרע זרעינו, שנראה לכאורה מתאים יותר?

אלא שמיד בתחילת היום משתוקקים אנו להזכיר את הזכות של עניית אמן, ולפי שאין אדם עונה על ברכת עצמו, ובהשכימו קום לעסוק בתורה לעיתים אין מי ששוהה לידו לזכותו בעניית אמן, תיקנו אנשי כנסת הגדולה לומר: "צאצאינו וצאצאי צאצאינו", שבהם מופיעים מספר פעמים המילים 'צא' שהם בגימטריה אמן, ובאמירתם מעוררים את הכח והזכות של עניית אמן.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

למלך בשר ודם שסרח לפניו בנו בכורו. תפסו בידו ונתנו לעבדו לשר הבית, ואמר לו: צא והרוג את זה ותנהו לחיה ולכלבים. מה עשה אותו העבד? הוציא מלפניו והניחו בביתו, ורץ ובא ועמד לפניו. לסוף ל' יום כטוב לב המלך עליו והיו עבדיו ובני ביתו מסובין לפניו, וכשהוא היה נושא את עיניו ואינו רואה את בנו בכורו היה מכניס יגון ואנחה בלבבו ואין כל בריה מכיר בו, אלא עבדו שר הבית. מיד רץ והביאו והעמידו במקומו. מה עשה המלך? כתר יפה שהיה שהיה מונח לפניו תפסו בידו ונתנו בראש עבדו שר הבית.

לכך נדמה משה הצדיק: כיון שעמד בתפילה בארבעה וחמשה מקומות והציל את ישראל מן המיתה, אמר לו הקב"ה למשה: הואיל ועמדת לפני בארבעה ובחמשה מקומות והצלת את ישראל מן המיתה, כתר יפה שמונח להם ולבניהם ולבני בניהם בשביל תורה שעשו הרי הוא מונח לעולם הבא לך, שנאמר: "וראו בני ישראל את פני משה".

ושמא תאמר הואיל ונכנס משה לבית עולמו שמא בטל ממנו מאור פניו? תלמוד לומר: "ולא קם נביא" וגו'. מה פנים שלמעלה לעולם ולעולמי עולמים, כך אותו מאור פנים של משה עימו נכנס לבית עולמו, שנאמר: "ומשה בן מאה ועשרים שנה" וגו'.

בהן מידת הדין מה. אם עבדוהו בלבב שלם ימותו כולם ביום אחד, ירד מלפניו ונטל את העגל ושרפו באש, שנאמר: "ויקח את העגל וגו' ויעמוד משה בשער וגו' ויאמר להם כה אמר ה' וגו'. מעיד אני עלי את השמיים ואת הארץ שלא אמר לו הקב"ה למשה כך - לעמוד בשער המחנה ולומר מי לה' אלי ולומר כה אמר ה' אלוקי ישראל אלא שהיה משה צדיק דן קל וחומר בעצמו.

אמר: אם אני אומר לישראל "הרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרובו" יהו ישראל אומרים: לא כך למדתנו? סנהדרין שהורגת נפש אחת בשבוע נקראת מחבלנית, מפני מה אתה הורג שלושת אלפים ביום [אחד]? לפיכך תלה בכבוד שלמעלה שנאמר: "כה אמר ה'".

מה ענין שלאחריו? "ויעשו בני לוי כדבר וגו'. חזר משה צדיק ועמד בתפילה לפני הקב"ה אמר לפניו: רבוננו של עולם צדיק וחסיד אתה וכל מעשיך באמונה בשביל שלשת אלפים שעבדו בלב שלם ימותו שש מאות אלף ובני עשרים שנה ולמטה ובני שמונה עשרה וחמש עשרה ועשר ושתים ואחת? וכמה גרים ועבדים שנתווספו עליהם אין לדבר סוף! מיד נתגלגלו רחמי של הקב"ה ונתרצה עמהם באותה שעה.

משלו משל למה הדבר דומה?

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

באחד מימי ההילולא של רבי חיים פינטו זיע"א, הגיעה אשה אחת, וסיפרה לנוכחים סיפור מדהים: שנה קודם לכן נתגלו בעיניה בעיות קשות, אשר היו עלולות להביא עד לכדי עיוורון מוחלט. היא ביקרה אצל רופא עינים בכיר שאמר לה שהוא מאבחן בעיה רפואית מסויימת, וכי חייבים לנתח את העין. אותה אשה חששה מאד מכך, וסיפרה לנוכחים שהיא הלכה אל הצדיק רבי דוד פינטו כדי לקבל ברכה. ורבי דוד אמר לה להתחיל לשמור מצוות, ועל ידי כך, זכות הצדיק רבי חיים זיע"א תגן עליה והיא תתרפא. כדבריו כך היא עשתה, היא קיבלה עליה להתחזק בשמירת התורה והמצוות והאמינה בכל לבה שזכות הצדיק תעמוד לה לרפואתה. ביום הניתוח, הרופא ערך לה בדיקות לקראת הניתוח, ואז התרחש הפלא. ברגע בו התחיל הרופא לבדוק אותה, הוא אמר לה שהיא לא צריכה שום ניתוח! דבר שהוא ממש בלתי אפשרי על פי דרך הטבע. מו"ר שליט"א שנכח באותו מעמד ושמע את הדברים במו אזונו, התבטא ואמר כך: "רואים אפוא, כי ה' יכול לשנות סדרי בראשית. שהרי כל הצרות באות על האדם, הם אך רק כדי שהוא יחזור בתשובה, וכאשר הוא אכן חוזר בתשובה, השם יתברך מוריד ממנו את כל צרותיו וייסוריו שלא על פי דרך הטבע".

זכות התפילין

על סף עיוורון היה שרוי אותו אדם מניו יורק, שהגיע לבקש ברכה ממו"ר שליט"א. הרופאים לא ידעו כיצד לעזור לו בבעיה הרפואית שפקדה אותו, ולכן הוא הגיע אל מו"ר שליט"א, כדי לקבל ממנו ברכה. כשהלה נשאל אם הוא מניח תפילין? הוא השיב בשלילה; אינני מניח תפילין. מו"ר שליט"א פנה אליו וביקש ממנו: "תתחיל מהיום להניח תפילין, ואז זכותו של רבי חיים פינטו זיע"א תגן עליך ותתרפא לגמרי". מאוחר יותר, סיפר הלה, כי אכן, מאותו יום בו החל להניח תפילין, החלה הראיה לשוב אליו, והוא התחיל לראות כל יום יותר ויותר טוב עד שראה כאחד האדם. כשחזר אל הרופאים לבדיקות, לא יכלו הרופאים להבין כיצד קרה הדבר? "איזה רופא ריפא אותך - שאלו אותו - שהרי לפי דרך הטבע היית צריך להשאר עיוור?" התשובה שהשיב לרופאים הפתיעה אותם לא פחות: "זכות התפילין שהרב פינטו פקד עלי להניחם, היא שריפאה אותי".